

Kázání: 169. Automat nebo kouč? To je oč tu běží!

Kázání

Bůh není automat

POPULARITA

AUTO

DŮM

ZDRAVÍ

PRACHY

Automat nebo kouč? To je oč tu běží!

1. čtení: Žalm 93

1 Hospodin kraluje! Oděl se důstojností. Oděl se Hospodin, opásal se mocí. Pevně je založen svět, nic jím neotřese.

2 Tvůj trůn pevně stojí odedávna. Ty jsi od věčnosti.

3 Zvedají řeky, Hospodine, zvedají řeky svůj hlas, zvedají řeky své vlnobití.

4 Nad hukot mohutných vodstev, nad vznosné příboje mořské je vznešenější Hospodin na výšině.

5 Tvá svědectví jsou naprosto věrná. A tvému domu přísluší svatost do nejdelších časů, Hospodine!

2. čtení: Lukáš 24, 44 – 53

44 Řekl jim: „To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech.“

45 Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu.

46 Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých;

47 v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem.

48 Vy jste toho svědky.

49 Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec; zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“

50 Potom je vyvedl až k Betanii, zvedl ruce a požehnal jim;

51 a když jim žehnal, vzdálil se od nich a byl nesen do nebe.

52 Oni před ním padli na kolena; potom se s velikou radostí navrátili do Jeruzaléma,

53 byli stále v chrámě a chválili Boha.

Sestry a bratři, na začátek jeden židovský vtip ze současného Izraele. Je o ateistické babičce, která vzala svého pětiletého vnuka na pláž k moři. Chlapeček se slaměným kloboučkem proti slunci si s kýblíčkem a lopatkou hned u vody stavěl hrad z písku.

Zrovna když si babička na lehátku trochu zdřímla, vnuk byl náhle zachycen vlnou se spodním proudem a za chvíli byl ten tam. Babička se hned na to probrala a začala zběsile volat o pomoc, jenže nikdo jiný na pláži nebyl. Usoudila, že nemá co ztratit, padla na zem, zvedla ruce k nebi a modlila se: „Bože, jestli existuješ, jestli tam jsi, prosím zachraň mého vnuka. Slibuji, že ti to vynahradím. Přihlásím se jako dobrovolnice do nemocnice, zapojím se do charity, udělám cokoliv, z čeho budeš mít radost.“

Z ničeho nic obrovská vlna vyhodila vnuka na pláž přímo k jejím nohám. Babička se k němu sklonila, ověřila si, že mu tluče srdíčko, chvíli pozorovala, jak mu bledé tvářičky zase nabírají barvu, viděla, jak otevřel oči. Přesto bylo znát, že je stále rozrušená. Najednou se napřímila a ukazovákem pohrozila směrem k nebi: „A kde je klobouk? Měl přece klobouk!“

Sestry a bratři, jsou v zásadě dva způsoby, jak si odpovědět na odvěkou otázku, kdo je Bůh. Tím

prvním je chápání Boha jako automatu. V Bibli sice místo slova automat najdete obvykle slovo modla, ale jedná se prakticky o jedno a totéž. Princip spočívá v tom, že do automatu i modly musíte nejdřív něco vložit, aby vám pak z vkladu něco káplo.

V případě automatu, který najdete hned za vstupními dveřmi do Billy nebo Lidlu, vám po vložení mince náležitě hodnoty kápne dobré kafe či kapučíno. V případě modly třeba trochu štěstí v loterii, úspěch v práci nebo vás přestane bolet koleno.

Takhle to funguje od nepaměti, dávno předtím, než se automaty na kafe vůbec vynalezly. Když bohům člověk věnoval čas, prostředky a nějaké to úsilí, čekalo se, že z toho něco kápne, že si člověk pomůže k lepšímu, zajištěnějšímu a úspěšnějšímu životu.

Často všelijaká ta starověká božstva neměla o lidi zájem a tak je specialisté v daném náboženství, šamani či kněží, museli za nemalé poplatky ukecávat, přemlouvat či zařikávat. Asi tak, jako když vám automat na kávu navzdory vložené minci kafe ne a ne vydat a vy do něj proto po chvíli důrazně zabušíte pěstí nebo si jdete rovnou stěžovat k paní pokladní.

Zhruba na tomhle principu fungují, nebo spíše nefungují modly i dnes. Jako modlu neboli automat na plnění přání si Pána Boha představovala i babička v onom vtipu. Proto byla tak rozčilená, že se jí vnouček vrátil bez slaměného kloboučku. Považovala to za porušení kontraktu, který s Bohem narychlo uzavřela.

Nutno dodat, že takhle nějak si to představuje spousta lidí. Bůh jako automat na urgentní pomoc, na vytažení z bryndy, nebo prostě na šťastný a spokojený život. Neříkám, že člověka nemůže z nějaké bryndy skutečně vytáhnout, dělá to ale především prostřednictvím obyčejných pozemšťanů, kteří mu uvěřili a dali se do jeho služeb. Bůh rozhodně odmítá, abychom si ho pletli s automatem či modlou.

Není divu, že dnes většina lidí víru v Boha buďto odložila nebo rovnou ztratila. Pletou si ho s automatem na zázraky. Došli k názoru, že nefunguje tak, jak by měl, a proto se bez něj dá celkem snadno obejít. Ani bych jim to nedával za vinu. Neměli možnost se s Bohem, takovým, jakým skutečně je, nikde setkat, často ani v kostelích ne.

Kdo tedy Bůh je, když ne automat na lepší, zajištěnější a úspěšnější život? Myslím, že dnes by se pro to, kdo je Bůh, nejlépe hodilo slovo kouč. Někdy se tenhle výraz překládá jako trenér, ale významů má víc. Kouč je někdo, kdo vás doprovází ve snaze se v něčem zdokonalit, zlepšit, ve snaze naučit se některé dovednosti, které byste si sami osvojit nedokázali.

V angličtině se slovo coach dříve používalo pro kočár či dostavník a možná tady někde se skrývá jeho význam. Kouč podobně jako dostavník umožní lidem překonat vzdálenosti, které by sami pěšky nezvládli. Přesně tak je to s Pánem Bohem. Doprovází nás, radí nám a podpírá, když už nemůžeme, a to všechno proto, abychom se dostali tam, kam bychom sami o sobě nikdy nedorazili.

Kam? Do budoucnosti. A teď nemám na mysli budoucnost posmrtnou, tu nechme na něm, ale tu současnou. Evangelium Ježíše Krista je totiž právě o budoucnosti, která se dá žít už nyní, tady a teď. Jinak řečeno, evangelium je o přenesení budoucnosti do současnosti, nebo jak by řekl Masaryk, o životě pod zorným úhlem věčnosti.

Jedno je jisté, tahle budoucnost bude bez násilí, lži, sobectví a pýchy. Takže jde jen o to učit se žít podle měřítek budoucnosti už nyní. Bůh není automat na zázraky, nýbrž coach, kterým když se necháme inspirovat, začnou se zázraky teprve dít. Ne sice nějak automaticky, ale v tempu podle toho, jak se novým dovednostem budeme schopni učit. Jen si představte, jak zázračně by se svět proměnil, kdyby se z něj násilí, lež, sobectví a pýcha postupně, pomalu a jistě začaly vytrácet!

V dnešním oddílu z Lukášova evangelia jsme četli o tom, jak se Ježíš mezi vzkříšením a nanebevzetím rozloučil se svými učedníky. Ti už vědí, že v jeho osobě byl s nimi celou dobu, kdy s ním chodili, nějak tajemně sám Bůh. Naučili se toho moc, ale stále ještě málo na to, aby dokázali žít plně jako v budoucnosti, podle věčných pravidel Božího království. Budou potřebovat, aby je Bůh koučoval nejméně dalších x let života, co jim každému ještě zbývá. Proto se také Ježíš zmíní, že je o vše postaráno, ať jen prý jsou trpěliví, brzy jim pošle celoživotního kouče, trenéra a poradce Svatého Ducha.

A tak je to s těmi, kdo se dali za Kristem, dodnes. Nejsme odkázaní sami na sebe. Je tu síla, která nás doprovází, povzbuzuje, dodává energii a připomíná jak žít novým stylem budoucnosti. Společně s učedníky jsme svědky toho, že je to možné. Že je možné žít jinak, než je obvyklé.

Jak? Ježíš tenhle nový životní styl budoucnosti zkrátí do dvou slov: pokání a odpuštění hříchů. Učedníci to mají zvěstovat všem národům. Ono se to řekne zvěstovat pokání a odpuštění hříchů, jenže jak na to? Zkuste to říct někomu, kdo v životě nebyl v kostele, nebude rozumět.

A přitom je to tak jednoduché. Pokání, v řečtině metanoia, česky znamená změnit způsob uvažování, změnit způsob jakým běžně my lidé nahlížíme svět a lidi kolem sebe. Změna spočívá v tom, že jako jednotlivci přestaneme všechno a všechny poměřovat tím, jak je to pro nás samotné výhodné, jestli nám to něco přináší, jestli z toho něco máme.

Ježíš na otázku pokání narazil v jednom ze svých nejznámějších podobenství O milosrdném Samařanovi, který k smrti zraněnému cizinci pomohl bez toho, aby v tu chvíli myslel sám na sebe. Nejde o to, řekl tenkrát Ježíš, kdo je tvůj bližní, kdo ti pomůže, když budeš v nouzi, nýbrž jde o to, komu ty sám jsi bližním, komu sám v nouzi pomůžeš. Takhle nějak v praxi vypadá pokání neboli změna způsobu myšlení.

Pokud se jedná o odpuštění hříchů, česky by se to dalo přeložit jako nový začátek. Bůh je v tomhle oboru naprosto nepřekonatelný. Odpouští nám kdykoli nám docvakne, že jsme zase něco zkazili a zvorali. Vždycky je otevřená možnost začít znovu a líp.

Sestry a bratři, Pán Ježíš učedníkům podle evangelisty Lukáše před odchodem položil na srdce vlastně jen dvě věci. Zvěstovat pokání a odpuštění hříchů. Ono poněkud zastaralé slovo zvěstovat by se dalo přeložit také jako vyhlášovat nebo dokonce propagovat.

Vlastně bychom měli být tak trochu marketéři, kteří se snaží lidem kolem sebe otevřít oči a srdce pro dva produkty, co nejsou běžně k dostání. Pro obětavou ohleduplnost a pro ochotu odpustit.

Reklama bez toho, abychom sami nabízenému produktu věřili a používali jej v praxi, ovšem postrádá smysl. To se potom snadno může stát, že se káže voda, ale pije víno, což by rozhodně nebyl přesvědčivý marketing. V takovém případě je nejvyšší čas vrátit se ke kouči, trenérovi a rádci nadevše povolnému, ke kouči, který je připraven nás doprovázet, abychom si dovednosti nového budoucího věku spravedlnosti a pokoje osvojili co nejlépe.

Díky Bohu, že není bezduchým automatem, že jde v našem životním klopýtání s námi, že nás nenechá ve štychu.

PeČ

SPCH 21. 5. 2023

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)